

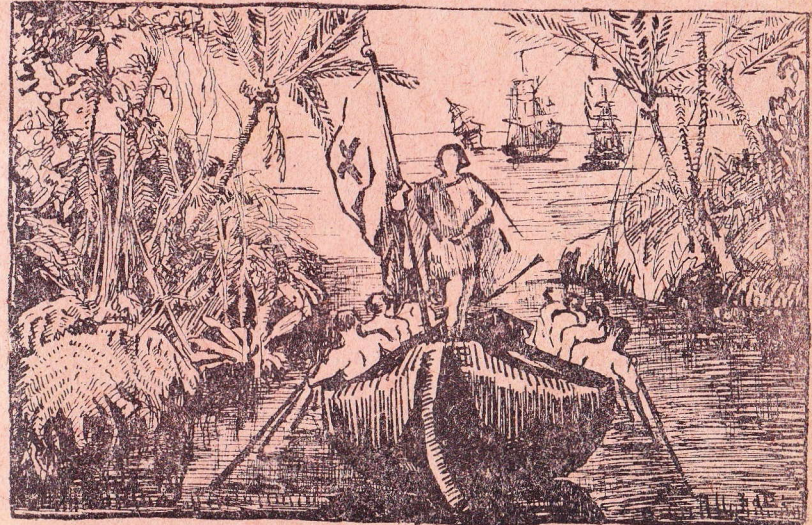
A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK — CONTICH

A. HANS.

Nr. 182.

Tweede druk.

De Reis van Columbus

1. Drie maanden onder de Sneeuw. — 3. Sint Gregoriusdag op School. — 6. Een moedig Meisje. — 7. Karel Cogge. De Overstroming aan den IJzer. — 8. Het Wonderlijk Gezelschap. — 11. Het Kermismeisje. — 12. Willem Tell. — 13. Beter een lap dan een scheur. — 17. De Zinnelloozen van Gheel. — 20. De Klok van Stuivkenskerke. — 24. Grapjes en Vroolijke Verhalen. — 34. Nog grapjes. — 35. Het kindje van de Zee. — 37. De Bezembinders van tleit. — 38. De Vlucht in ne Koffer. — 41. De Gierigaard. — 43. De Veerman van 't Zwin. — 48. Eerlijk duurt 't langst. — 61. Strengte Winters. — 62. De Wees in Londen. — 63. Sinterklaas op de Heide. — 66. De Kinderen van den Smokkelaar. — 67. De Paaschklokken. — 69. Leeuwte van Damme. — 70. Van Alles Wat. — 71. Nieuwsgierig Aagje. — 79. De Verrassing van Oudenaarde. — 83. Op de Hooge Venen. — 85. De Overwintering op Nova Zembla. — 86. Hoogmoed komt voor den val. — 89. Het Spook. — 95. De twee Weesjes. — 96. De oude Redder. — 97. De Vlucht. — 101. Toch beter Thuis. — 105. Ongeluk en Geluk. — 108. Bieke. — 109. De oude Mantel. — 110. Robinson Crusoe. — 113. De Rooversjongen. — 114. Noot Vergeten. — 118. De Spion van den Molen. — 119. De Kinderen van den Dokter. — 120. De Ruwe Kerel. — Tweemaal gevonden. — 126. De Kerels van Lampernisse. — 136. Thijl Uilenspiegel. — 137. Oom Tom. — 141. De Kerstavond van Bertje. — 143. De Reis in de Wildernis. — 168. Een jonge Held. — 169. Jacob van Artevelde. — 170. De Overwinning van Karel. — 171. Genoveva van Brabant. — 172. De Avontuurlijke Reis. — 173. De Strijd met den Wolf. — 174. Een Vreeselijke Avond. — 175. De gevluchte Slaaf. — 176. In de Vliegmaschine. — 177. Een moedige Vrouw. — 178. Ontsnapt. — 179. Valsch beschuldigd. — 180. De Zoon van den Torenwachter. — 181. Terug bij vrouw en kinderen. — 182. De Reis van Columbus. — 183. De Schilder van Karel den Stoute. — 184. Het Spook van de Schelde. — Het Avontuur in het Gebergte. — 186. Jack de Cowboy. — 187. Hoe Jack prairieboer werd. — 188. De sterkste Voetbalclub. — 189. De Held van Tremeloo. — 190. De straf van 't Elzelarehof. — 191. De Cowboy van Fort Beil. — 192. Jeanne d'Arc. — 193. De Wandelende Deur. — 194. De Avonturen van Geeraart. — 195. Geeraart in Rusland. — 196. Dikke Dries. — 197. De Roode Knuppels. — 198. Rosa van Dennenburg. — 199. De Wolf van Ghistel. — 200. De betoooverde Molen. — 201. Zonderling gered. — 202. De Spaansche Furie. — 203. De Boeteling van Veurne. — 204. Een angstige Nacht. — 205. De Prins van Kakao. — 206. De dappere Elzie. — 207. De Avonturen van David. — 208. In en uit de Gevangenis. — 209. De Spion voor zijn Land. — 201. In het verwoeste Vlaanderen.

Vraag elke week het nieuwe boekje aan uw dagbladverkooper, want de reeks van deze veel gevraagde boekjes gaat gedurig voort

PRIJS 60 CENTIEM

Boekdrukkerij R. Bracke-Van Geert, Baesrode.

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich

A. HANS.

Nr. 182.

Tweede druk.

De Reis van Columbus

DE REIS VAN COLUMBUS.

Tweede druk.

I.

— Er is brand op zee....

De zoon van den boer der Santa-Mariahoeve kwam dit haastig in huis zeggen. Zijn vader en moeder liepen naar buiten. De boerderij stond dicht bij het strand der Portugeesche kust. De boer, zijn vrouw en zoon beklommen een hoogte. En tegen den einder zagen ze een zwarte rookwolk, nu en dan gescheurd door 't rossig vuur.

— Ja, een schip in brand, zei de boer. Als de bemanning maar gelegenheid heeft gehad om een boot uit te zetten en zich te redden!

— Arme menschen! sprak zijn vrouw medelijdend.

— Ze zullen misschien door andere vaartuigen gered worden, hoopte de zoon. Over een uur zag ik verscheidene schepen in de buurt.

— We moeten de wacht houden, hernam de vader. Als schipbreukelingen aan land komen zullen we ze helpen.

't Drietal bleef, diep onder den indruk, naar 't wreed schouwspel staren.

— Zie eens ginder, zei na een poosje, de zoon.

Wat verder waren op 't strand eenige mannen gekomen.

— De bende van Pedro, hernam de boer. De zeeschui-
mers loeren al op buit.

Toen vier honderd jaar geleden, kwamen aan alle kusten en ook op alle zeeën roovers voor, die de schepen beloerden en ook onder elkaar strijd voerden, tot het verwerven van geld en goederen.

De boer der Santa-Maria-hoeve wist, dat Pedro de zeeschuimer, met zijn mannen er thans op rekenden, dat van 't vernielde schip ginder, kisten en balen zouden aandrijven. En zelfs dooden... met geld in de zakken of ringen aan de vingers.

Dikwijls ging nu de blik der hoevebewoners, van 't schip naar Pedro en zijn gezellen.

— Ze steken met een boot in zee, zei de zoon.

— Helaas, niet om menschen te redden, maar om sneller buit te verzamelen, sprak de boer.

— Goddelooze mannen! riep de boerin verontwaardigd uit. O, hadden wij maar een boot, dan konden we de ongelukkigen van den dood redden, vervolgde ze.

— Pedro en zijn trawanten zouden het ons beletten.

Ze beweren, dat ze de meesters zijn op zee, en wij op onze akkers moeten blijven. En ge weet Pedro heeft meer te vertellen dan de overste van ons dorp. Komen er eens soldaten, dan verschuilen de roovers zich in 't gebergte, en niemand durft ze verraden uit vrees voor **wraak**.

Lang duurde het schouwspel ginds aan den horizont niet. 't Schip scheen gauw door de vlammen verteerd geweest te zijn.

— 't Is gedaan, zei de boer. En geen ander vaartuig in de buurt... Alleen de boot van Pedro...

— Arme, arme menschen! sprak zijn vrouw medelijdend.

Ze sloeg een kruis.... Ze keerde naar de hoeve terug. Maar haar man en zoon bleven nog staan.... Ze hoopten toch schipbreukelingen te zullen ontdekken.... Geruimen tijd speurden ze over de zee. De boot van Pedro was door den afstand al onzichtbaar geworden.

— Ik ga naar huis.. Blijft gij nog wat, Fernandez? vroeg de boer.

— Ja vader, antwoordde de zoon.

Fernandez daalde naar het strand. Hij had al verscheidene malen schipbreukelingen geholpen.

De bewoners der Santa-Mariahoeve waren goedhartige, vrome lieden.

De dag neigde ten einde. De avond hulde de zee in 't duister. Dicht bij zich hoorde Fernandez plots stemmen. De boot van Pedro landde. De mannen sprongen er uit. Ze losten de kisten.

— Dadelijk terug varen! beval Pedro, de zeeschuimer. Er is veel buit te halen. Gonzala, gij blijft bij de kisten de wacht houden.... Hei, wien hebben we daar?

De rooverskapitein bemerkte Fernandez.

— Zeg lompe boer, gij hebt hier geen zaken. Maak dat ge op uw hoeve komt! gebod Pedro.

— Ik hinder u toch niet, merkte Fernandez op.

— Ge wilt ook uw slag slaan. Maar wat de zee aanspoelt, komt ons toe. Wij laten u hoogstens immers ook gerust. Toon ons uw hielen, lummel.

Fernandez wist dat 't een gevaarlijk spel was met deze kerels te twisten, hij verwijderde zich.

Maar eensklaps hoorde hij gekreun. En bijna struikelde hij op een mensch die op het strand lag. Fernandez boog zich over hem. Een uitgeput schipbreukeling, die zich aan een groote, breede roeiriem vastgeklemd had, zijn steun zeker bij het zwemmen.

Vlug trok Fernandez den ongelukkigen hooger op het strand. Pedro en zijn kerels mochten niets merken, want die zouden den schipbreukeling berooven en hem dan dooden, opdat hij na zijn herstel geen aanspraak zou kunnen doen gelden op het gestolen deel der lading.

Fernandez snelde naar huis. Hij vertelde wat er aan de hand was. Twee zusters, die intusschen van 't dorp waren gekomen, gingen met hun vader en broeder mee. Ze spraken niet. Pedro en zijn handlangers mochten hen niet hooren. Samen droegen ze den schipbreukeling naar de hoeve. Het was een zware taak. Maar eindelijk toch

lag de geredde te bed, en konden de brave menschen hem de beste zorgen toedienen.

De schipbreukeling leek zoo wat dertig jaar en droeg de kleeding van een scheepsofficier. Hij kreunde nu en dan, maar zei niets verstaanbaars.

— Er scheelt hem niets anders dan geweldige vermoeidheid, zei de boer der Santa-Mariahoeve. Hij moest dus rusten.

En de schipbreukeling in droog goed gehuld, lag wel-dia in vasten slaap.

Fernandez bleef in den nacht bij hem waken en nu en dan hoorde hij buiten stemmen. De roovers vervoerden hun buit.

De schipbreukeling sliep ongestoord door. En het was 's anderdaags al tegen den noen toen hij pas ontwaakte. Nu zat de boer bij hem.

— Waar ben ik? vroeg hij.

— Op de Santa-Mariahoeve, bij menschen die u gaarne helpen, antwoordde de boer.

— Santa-Mariahoeve...

— Op de Portugeesche kust, niet ver van kaap Sint-Vincent....

— O, ja.... schepen in brand.... en vreeselijk gevecht. En ik ben gered....

Gisteravond vonden wij u op 't strand. We brachten u in ons huis. Ge waart doodelijk vermoeid, maar hebt nu zoowat zestien uur geslapen.

— Ik voel me verkwikt... O, hoe kan ik u bedanken. brave man!

— Dank is niet noodig... We hebben onzen plicht gedaan... En ge blijft bij ons, tot ge geheel hersteld zijt... Aan uw kleeren, die nu te drogen hangen, merkte ik, dat ge een zeeofficier zijt.

— Ja, van Genua....

De boerin, die de stemmen gehoord had, trad nu ook binnen, en vriendelijk zei ze:

— Ha, onze gast ziet er veel beter uit en zal nu wel trek hebben in wat eten.

— Goede lieden, hoe edelmoedig zijt ge voor mij, hernam de zeevaarder. God zal het u loonen. Ik kan niet, want ik heb alles in de golven verloren....

— Spreek toch niet van belooning, wedervoer de boer. We zijn blijde u te kunnen helpen. En ja, nu moet ge wat eten.

— Ik voel me door de rust verkwikt maar ik voel me nog niet in staat om reeds op te staan.

— Dat moogt ge nog niet, beweerde de boer. Ge zijt nu thuis op Santa-Mariahoeve, en we laten u niet vertrekken, al eer ge volkomen hersteld zijt.

— Laat ik me dan ook bekend maken, zei de zeeman. Mijn naam is Christophorus Colombus, en ik ben scheepsofficier te Genua, waar mijn vader, wolkaarder is. Gisteren kwam mijn schip in gevecht met een Venetiaan. De Venetiërs trachtten Genua te benadeelen. De twee schepen zaten aan elkaar vast en de Venetiaan geraakte in brand. Ik kon er niet meer van los komen. We waren aaneen geënterd. De vlammen sloegen naar ons vaartuig

over. Er was geen tijd om booten uit te zetten. We sprongen in zee. Maar we waren te ver van de kust om deze al zwemmend te bereiken. Ik bereidde me al voor den dood. Maar eensklaps zag ik een breede roeriem drijven. Ik klampte mij er aan vast. Nu had ik steun. Met nieuwen moed zwom ik heen. O, het was vreeselijk rondom mij, al het gekerm en het gehuil. En ieder moest voor zich zelf zorgen. De roeriem heeft me 't leven gered. Als ik te moe werd kon ik er over hangen en wat rusten. Ik herinner me, dat ik de kust naderbij zag. Maar toch voelde ik me reeds zeer afgemat.... Hoe ik op 't strand geraakt ben, weet ik niet... Wel herinner ik me vaag stemmen gehoord te hebben. Ik vrees dat ik de eenige geredde ben. God heeft mij wonderlijk in 't leven gehouden.

De boer zorgde, dat Columbus niet te veel sprak. Rusten moest de geredde. En na den middag sliep hij weer in.

Fernandez de zoon was uitgeweest. Hij kwam gejaagd thuis.

— Vader, vertelde hij, Pedro, de rooverskapitein schijnt te weten, dat er een schipbreukeling aangespoeld is en wil hem opzoeken, om hem te dooden. Er moeten geen overlevenden zijn van de schepen, welker buit hij heeft, zegt hij. Ik hoorde het van Balthazar, den marskramer.

— Hoe kan Pedro het weten? vroeg de boer verschrikt.

— Mischien heeft hij den riem gevonden. Maar mijnheer Columbus is niet veilig bij ons. Wat kunnen we doen tegen Pedro? Als we hulp vragen aan de soldaten en gesteld dat ze op tijd komen, dan neemt Pedro toch wraak en steekt hij den eenen of den anderen nacht onze schuur en stallen in brand.

— Ja, de schelm durft alles. We moeten mijnheer Columbus in veiligheid brengen. Maar waar? hernam de boer.

— Bij de oude Isabella. Daar zal Pedro geen schipbreukeling zoeken. Maar hier komt hij vast en zeker. Hij heeft mij gisteren op het strand gezien...

De raad leek goed en er viel niet te talmen.

Columbus werd op de hoogte van het dreigend gevaar gebracht. De boer en de zoon hielpen hem kleeden. Nu bleek het hoe verzwakt de zeeman was. Fernandez ging op uitkijk. 't Was stil rond de hoeve. Vlug werd een kar ingespannen. Columbus dankte met tranen in de cogen de vrouw en haar dochters voor hun goede zorgen. De boer en zijn zoon vervoerden hun beschermeling, die in de buitenlucht duizelig werd.

Een kwartier verder, landinwaarts, woonde een oude vrome vrouw. Isabella die als kind reeds bij de ouders van den boer gewerkt had. En ook nadien bleef ze op de Santa-Maria-hoeve in dienst evenals haar man. Nu was ze weduwe. En ze werd door den baas en bazine der boerderij onderhouden.

Isabella hoorde, wat er van haar gevraagd werd. En

dadelijk was ze bereid Columbus in haar huisje te nemen. In een achterkamertje werd een bed gespreid. De boerin had het noodige daartoe meegegeven.

Pedro zou wel niet veronderstellen, dat een oude vrouw een schipbreukeling gered had.

Toen de boer en zijn zoon nog maar pas terug thuis waren, werd er op de deur gebonsd. Pedro en eenige mannen waren daar en traden brutaal binnen. Ze zagen er woeste kerels uit, en droegen in een gordel dolken en andere wapens.

— Is hier een schipbreukeling? vroeg Pedro.

— Neen, antwoordde de boer.

— Niet liegen! Wat deed uw zoon gisteravond op het strand?

— Ik heb naar dat brandend schip gekeken, vertelde Fernandez. En me dunkt dat ik toch wel het recht heb aan zee te komen.

— Maar we hebben een roeiriem gevonden. Er moet een boot geland zijn met menschen.

— Ik heb geen andere boot gezien dan de uwe.

— Ge houdt hier kerels verborgen!

— Neen, sprak de boer. Maar zoudt ge ons dan verhinderen ongelukkigen te helpen?

— Wat de zee aanvoert, menschen of buit, dat is van ons, beweerde Pedro. We praten er niet over! Ik wil uw huis doorzoeken.

— Gij zijt toch geen overste door de regeering aangesteld.

— Met de regeering lachen wij, weet ge dat nog niet pummel! Er is hier geen andere meester dan Pedro, die zijn getrouwen rijk maakt.

— Maar Pedro ge hebt toch een ziel, zei de boerin.

— Houd gij maar op met uw praatjes, babbelmuts. spotte de zeeschuimer. Ge wilt me hier stilletjes buiten krijgen. Maar we moeten in alle kamers kijken.

— Buiten uw recht; ge hebt de macht. Kom dan mee. Maar hier is niemand verborgen, hernam de boer.

En natuurlijk vingen de roovers bot op de hoeve.

— Een roeriem kan toch wel aanspoelen zei de baas der hoeve.

— Ja, maar we vinden het vreemd dat er niemand zou gered zijn, sprak Pedro. We gaan mannen! En gij menschen, ik verwittig u: wat nog aandrijft, laat ge liggen.... Het is voor ons!

— Die goederen komen ons niet toe...

— Neen, ge zijt te eerlijk! We weten 't niet dat ge in stilte kaapt. We kennen huichelaars als gij! Gegroet!

De mannen vertrokken.

— O, als ze toch maar niet bij Isabella gaan! vreesde de vrouw.

— We zullen slim zijn, zei haar man. Pedro is nu hier geweest en we halen mijnheer Columbus terug.

— Ja, hoe dat!

En opnieuw reden de boer en zijn zoon naar de kleine woning. Een uur later lag Columbus weer op de hoeve. De reizen hadden hem echter geen goed gedaan. Hij

kreeg koorts, wellicht wel ook van de vermoedenis, bij zijn langdurig zwemmen opgedaan.

Pedro vertoonde zich niet meer. Columbus was dagen lang ernstig ziek. Vol liefde werd hij verpleegd. En de goede zorgen overwonnen de krankheid. Na een maand was de zeevaarder genezen.

Hij sprak over zijn vertrek. Hij wilde naar Lissabon, de hoofdstad. Daar was veel scheepvaart en hij zou er Genueezen aantreffen. Er moest gelegenheid zijn om dienst te nemen op een hunner schepen.

— Ge zult in de nacht heen reizen, zei de boer. Pedro mag u niet zien. Hij zou u dooden en ook wraak nemen op ons.

Zoo brak de laatste avond aan. Columbus was ontroerd. Hij had hier innige vriendschap gesloten. Dankbaar nam hij afscheid. De vrouw en de dochters weenden. Fernandez zou Columbus een heel eind vergezellen. Ze vertrokken in de duisternis, langs eenzame paden. Ze zagen een lichtje....

— O, daar in die herberg zijn ze nog op, zei Fernandez. Pedro en zijn mannen zullen er zitten drinken.

— Moeten we er voorbij? vroeg Columbus.

— Ja, maar ze zullen het niet merken. door 't raam. De zeeschuimers waren er inderdaad, maar verdiept in 't dobbelspel.

— We kunnen gerust verder, de schavuiten gaan van nacht niet uit, fluisterde Fernandez.

Hij geleide Columbus tot op den grooten weg. Hier

wilde hij terugkeeren. Columbus vatte zijn hand en zei bewogen:

— Groet allen thuis nog eens. En ik hoop u later terug te zien. God loone u om uw edelmoedige hulp.... Te Lissabon zal ik het bekend maken, dat die bende schelmen uwe streek verpest. Misschien zal ik zoo bewerken dat de regeering u ervan verlost.

Columbus reisde nu alleen voort. Rustig pinkten de sterren... Ze waren als vrienden.... Columbus was een bekwame zeevaarder. Hij had goede scholen gevolgd en vooral natuurkunde, aardrijkskunde en sterrenkunde bestudeerd. En vriendelijk wenkten de sterren hem toe, als wilden ze hem nieuwen moed schenken.

II.

Lissabon was toen een drukke havenstad. Columbus zag het, toen hij er na zijn voetreis, arm en beroofd aankwam. De boer der Santa-Mariahoeve, had hem wel wat geld meegegeven, maar de zeevaarder wilde niet veel aanvaarden. Hij dwaalde door de havenwijk. Eensklaps ontroerde hij. Die man daar in die winkeldeur... dat gezicht...

— Bârtholomeus! riep Columbus.

Hij had zijn eigen broer erkend. Deze keek verbaasd... Hij keek verrast op.

— Christophorus, gij! kreet hij.

Ze omhelsden elkaar met groote blijdschap.

— Eindelijk toch eens te Lissabon aangekomen? vroeg Bartholomeus dan.

— Maar niet op een vaartuig. Als een arme schipbreukeling....

— Kom binnen en vertel me alles...

De broeders hadden in jaren elkaar niet meer gezien. Als de meeste jongelieden van Genua was Bartholomeus Columbus naar zee vertrokken en zwierf hij ovr'al rond. Hij was ook een bekwame aardrijkskundige en leerde goed kaarten teekenen. Men kende toen nog niet zooveel van de wereld. En kaarten maken was een kunst die weinigen verstonden.

Bartholomeus had dan besloten te Lissabon, de drukke havenstad, kaarten en andere benoodigheden te verkoopen. Hij opende er een winkel. Nieuws laten weten aan ver verwijderde familieleden, dat ging in dien tijd zeer moeilijk en zoo was het voor Christophorus een groote verassing zijn broer hier terug te vinden.

Hij maakte kennis met de vrouw en de kinderen van Bartholomeus. En de broers hadden elkaar veel te vertellen. Columbus sprak ook over hun ouden vader die nog te Genua woonde.

Daarna hadden de broers het over de plannen van Christophorus.

— Ga niet naar zee, maar blijf bij mij, zei Bartholomeus. Ge kunt hier goed uw kost verdienen. Ge zijt ook bedreven in het teekenen van kaarten. En er is veel vraag naar...

Columbus besloot voorloopig te blijven. En hij had nu weer een tehuis. Hij deed meer, dan kaarten teekenen. Te Lissabon woonden zeevaarders die naar toen nog bijna onbekende streken waren geweest. Ze hadden daarover geschriften. Columbus las en bestudeerde die. Hij snuffelde in oude boeken en verrijkte zijn kennis.

Dikwijls hoorde Christophorus mis in de Allerheiligenkerk. Daar zag hij telkens een schoone, zedige jonkvrouw Felippa de Perestrella.. Zekeren dag werd de jonkvrouw ruw aangesproken door een onhebbelijken kerel. Columbus duwde de man op zij. Deze werd kwaad en trok een mes. Christophorus, die zelf groot van gestalte was en veel lichaamskracht bezat, gaf den vechtersbaas een slag op den arm, zoodat het mes ten gronde viel. De ruziemaker kreeg daarbij een paar flinke draaien om 't hoofd en vond het toen 't beste zich uit de voeten te maken.

Jonkvrouw Felippa dankte haar helper. Den zelfden dag werd Columbus in haar huis genoodigd. Mevrouw de Perestrella wilde hem ook bedanken voor zijn dienstvaardigheid.

— Ik heb al over u hooren spreken, zei ze toen. Gij zijt bedreven in het teekenen van kaarten en in de sterrenkunde. Mijn man heeft zeereizen gedaan om nieuwe streken te ontdekken.. Ik heb er nog geschriften van die bij mij naliet.

Columbus wilde natuurlijk gaarne die geschriften lezen. Hij kwam dikwijls in de gastvrije woning. Me-

vrouw de Perestrella was van voorname afkomst, maar arme Felippa luisterde, wanneer er over de zeevaart en sterrenkunde gesproken werd. Men kende toen Amerika nog niet. En Columbus was overtuigd, dat als men naar het Westen vaarde, men land zou ontmoeten en een korteren weg naar Indië kon vinden. Hij wist dat scheepslieden kunstig bewerkt hout hadden opgevischt, dat uit het Westen aandreef. Dus er moesten ginder menschen wonen. In een boot zag men eens twee lijken van een ras, hier in Europa onbekend.

Columbus voelde lust naar 't Westen te varen over de onbekende zee. Hij had daarover veel nagedacht en winden en zeestroomen bestudeerd en er kaarten van gemaakt

Daarover sprak hij in het huis van mevrouw de Perestrella. En de lieve Felippa had eerbied en bewondering voor hem. Christophorus kreeg haar lief. En eenigen tijd later werd Felippina zijn vrouw.

Zoo was er wel een grooteverandering in zijn leven gekomen. Columbus bleef aan zijn groot plan werken. Kon hij het maar uitvoeren! Maar daarvoor waren schepen noodig met zeevolk, dat mild betaald zou worden voor zulk een onbekende reis.

Ook door zijn huwelijk was Columbus in aanzien gekomen te Lissabon. En de koning van Portugal die heel veel van zeevaart en aardijkskunde hield, ontbood Columbus in het paleis om met hem te spreken over het nieuwe rijk, dat in 't Westen moest liggen.

Een land dat zulke streken verwierf zou machtig worden. Columbus dacht aan zijn geboortestad. Zij kon de voordeelen van zijn ontdekking genieten. Hij voer er heen. Hij zag zijn ouden vader. De regeering van Genua zei, dat er geen geld was voor zulk een onzekere reis.

Columbus keerde naar Lissabon terug en stelde de koning zijn plannen voor. De vorst sprak met zijn raadsleden en dezen bliezen hem iets gemeens in 't oor. En de koning luisterde. Hij vroeg onderzoeken of het plan uitvoerbaar was. Dat toch wende hij voor. Maar in stilte liet hij schepen klaar maken en een Portugeesch kapitein met Columbus' kaarten vertrekken. Zoo zou de Genues niet de eer en de gevraagde voordeelen van een ontdekking hebben. De schepen voeren niet ver. De kapitein die wel de kaarten maar niet de kennis had van Columbus, moest terug keeren. Dat was geheim gehouden Columbus wist er niets van en de koning gaf hem zijn kaarten en papieren terug en wilde verder praten. Maar 't zeevolk dat den tocht meegemaakt had, babbelde en zoo vernam Columbus 't gebeurde.

Columbus landde in Spanje. Hij stond daar nu arm beroofd, met bijna versleten kleeren. En hij wilde naar 't Hof. Hij wist dat er in Spanje familie van zijn overleden vrouw woonde. En hij wilde vragen of zijn zoon-tje daar mocht verblijven. Met zijn kind, Diego, aan de hand begaf hij zich op weg. Weldra kloeg de kleine van honger en dorst. In de buurt stond een klooster. Columbus belde aan en aan den portier vroeg hij een

stuk brood en een teug water voor zijn kind. Juist was ook de overste van het klooster, vader Perez, aan de poort. Hij zag het schrander gelaat van Columbus en stelde dadeijk belang in hem. Hij noodigde hem binnen om wat te rusten. Columbus vertelde waarom hij in Spanje vertoefde. De overste luisterde aandachtig. Hij kreeg bewondering voor den zeevaarder, die ook een geleerde bleek te zijn. Columbus bleef eenige dagen te gast. Vader Perez zou hem helpen en brieven mee geven voor een priester, die veel bij de koning en de koningin kwam.

— En laat uw zoontje hier, zei de overste. Wij zullen goed voor den kleinen Diego zorgen en hem een flinke opvoeding geven. Wijd gij u aan uw grootsche taak.

Vol nieuwen moed reisde Columbus verder.

III.

't Stadje Palos was in volle beroering. Vóór de kust lagen drie schepen... En men vertelde elkaar dat Columbus, een vreemdeling, daarmee nieuwe landen wilde ontdekken.. Hij moest daarvoor over een onbekende zee, die men de duistere zee noemde.

— Wie mee gaat, keert nooit meer terug! zeiden de betweters aan de haven. Die duistere zee zit vol mon-

sters en tooverij. De duivel beloert het water. En er vlieg een reuzenvogel rond die heel de bemanning in zijn bek neemt en er mee tot aan de wolken vliegt. En Rock, zoo heet die vogel breekt daar stuk voor stuk het schip af en laat met de matrozen de brokken vallen. Dat is die straf omdat die zeevaarders op die duistere zee durfden komen.

— En ook gebeurt het dat er opeens uit de golven een hand komt, zoo groot als een kerktoeren, beweerde een ander. Een klauw is het, die de schepen grijpt en naar om laag trekt.

Zoo sprak men over den Atlantischen Oceaan. En men geloofde de wonderbare verhalen.

— En onze mannen en zonen moeten met dien vreemdeling mee! kloeg een vrouw. De koning en de koningin willen het.

Na lang wachten en veel teleurstellingen had Columbus eindelijk in Spanje hulp gekregen om zijn ontdekkingsreis te doen. De koning en de koningin gaven twee kleine schepen waarvan een in beslag werd genomen van Gomez Rascon uit Palos. En die man was woedend op Columbus Maar van de vorsten moest hij met de bemanning mee. Andere zeelieden had men gelokt door ze te verzekeren, dat straffen die ze opgelopen hadden kwijt werden gescholden. En de koningin had ook een groote som uitgelooft voor hem die 't eerst het nieuw land zou zien. Maar met angst in 't hart waren de officieren en matrozen aan boord geklommen. Een zeevaarder van Palos, Pinzon ging echter met zijn twee

broers op eigen vaartuig, de Pinta, vrijwillig mee. Zoo waren er drie schepen: de «Nina» van Rascon, de «Pinta» van Pinzon en Columbus' karveel, dat Santa Maria» werd genoemd. Columbus dacht daarbij aan de hoeve waar hij eens zoo liefderijk verpleegd was.

Men wachtte nu op gunstigen Oosterwind. Alleen Columbus zelf was nog niet aan boord. Hij vertoefde in het klooster dicht bij de stad waar vader Perez overste was.

Op een nacht werd Columbus wakker. Hij hoorde de pijnboomen in den kloosterhof ruischen en zijn geoffend oor merkte dat de gunstige wind gekomen was. Dadelijk stond Columbus op. Hij wekte de monniken en hun overste. Samen begaven ze zich in de kapel, Columbus ontving hier de H. Communie en bad vurig. De overste vergezelde hem dan naar de haven. Van en naar die schepen werd geseind. Een boot kwam Columbus halen. De dag rees in de lucht. Te Palos merkte men dat er iets gaande was. Vensters en deuren gingen open.

— Ze vertrekken! klonk het.

Vrouwen en kinderen van matrozen der drie schepen snelden naar de kaai. Ze weenden en jammerden. Sommigen scholden Columbus uit en verweten hem, dat hij hun man, zoon of vader roofde en wegvoerde naar de duistere zee.

Columbus nam ontroerd afscheid van vader Perez. Hij voer naar de Santa Maria. Toen de zon door de nevelen brak waren de drie schepen uit 't zicht. Het was 4 Augustus 1492.

De schepen waren nog niet ver in zee of het roer van de «Pinta brak». Het was boos opzet van den kapitein Gomez Rascon om terug te kunnen keeren. En al het scheepsvolk riep, dat dit een slecht voortteeken was en de reis zou mislukken. 't Was beter om naar Païos terug te varen. Natuurlijk dacht Columbus er niet aan dien raad te volgen. Hij liet het roer op een eiland herstellen. En de tocht werd voortgezet. En nu kwam men op de duistere zee, maar er gebeurde geen tooverij. Snel voeren de schepen Westwaarts. Het was aangenaam weer. Men zag wel vreemde visschen maar die deden geen kwaad.

Dagen en nachten verliepen, en soms meende men land te naderen. Het was waar zeewier de zee bedekte zoodat het de vaart hinderde. Zoover men zien kon strekte het zich uit. En de matrozen beweerden dat het moerassen waren waarin de schepen zouden blijven steken.

— En dan moeten wij van honger sterven! jammerden ze. Columbus stelde hen gerust. De vaartuigen raakten buiten het wier weer in open zee.

Twee maanden verliepen en het volk had al dikwijls gesmeekt terug te mogen keeren. Men zou toch geen land ontmoeten. Deze zee moest het einde der wereld zijn en voorzeker zouden nog verder allerlei monsters op hun prooi wachten. Columbus sprak de matrozen toe. Maar deze werden woedend. Moesten zij sterven om dien kop-

pigen Genuées? En ze maakten een komplot: ze zouden Columbus in 't water gooien! Dan lag hij in de zee waarvan hij zooveel van hield. En men kon in Spanje vertellen dat hij over boord was gevallen. De bemanning van de drie schepen was het eens; ook de officieren deden mee. Op een avond naderden de «Pinta» en «Nina» de Santa Maria». Het volk der twee eerste scheepjes sprong op de «Santa Maria» over. Columbus hoorde het lawaai en kwam uit zijn kajuit. Hij zag de opgewonden kerels met dolken en messen en begreep dadelijk wat er aan de hand was. Kalm stond hij voor de matrozen en stuurlieden.

— Mannen, zei hij, we zijn dicht bij het land en ge wanhoopt. Hebt toch vertrouwen in mij. Ik bedrieg u niet. Keer naar uw schepen terug.

— Neen, neen! klonk het woest.

— God is ons genadig geweest en zal het land toonen, hernam Columbus.

Doch men joelde en tierde. Anderen kwamen echter onder den indruk van de vrome woorden. En Columbus riep toen:

— Geef mij nog drie dagen. Als we dan geen land gezien hebben, Keeren we terug.

De bende was hiermee tevreden. En de reis werd vervolgd. Den tweeden nacht was ieder wakker. Columbus had gezegd dat men het land nabij was. Plots klonk van de «Pinta» een kanonschot, het teeken dat men land gezien had. En ja, in den maneschijn vertoonde zich een

kuststreep. Wat een gejuisch steeg er toen op! Columbus zonk op de knieën en allen volgden zijn voorbeeld. Men zong een loflied. 's Morgens zag men de groene kust nog beter.. Columbus en zijn volk voeren er heen. Columbus stapte het eerst aan land, en plantte er den standaard. Hij knielde neer en sprak er een dankgebed uit. Hij weende van aandoening. Hij gaf het eiland den naam van San Salvador of Heilige Verlosser. Hij verklaarde het tot bezit van den koning en de koningin van Spanje. Dan liet hij van boomstammen een kruis maken en het in den grond stellen.

Er waren bewoners op het eiland. Ze hadden zich in boschjes verscholen, maar kwamen nu nader. Ze bogen en wierpen zich ter aarde, vol diepen eerbied. Ze meenden dat deze vreemdelingen uit den hemel gedaald waren. Die inboorlingen droegen geen kleeën. Ze hadden hun lichaam rood of wit geverfd. Columbus liet glaswerk, belletjes en andere kleinigheden uitdeelen en de eilandbewoners waren er zeer blij mee. Zij brachten zelfs ook geschenken: gesponnen katoen, tamme papegaaien en werpspiesen. Columbus hield dit Amerikaansch eiland voor Indië. Daarom werden die inboorlingen Indianen genoemd.

Er lagen veel eilanden in de buurt. Columbus bezocht er verscheidene en de Europeanen werden overal door de inboorlingen met bewondering aangestaard. Velen droegen gouden plaatsjes en zoo begreep Columbus dat er goud gevonden werd. Hij verzamelde er van. Drie

maanden vertoefde Columbus in dit gewest. Hij gaf vele eilanden een naam. En op Hispaniola richtte hij een fort op. Eenige zeelieden zouden hier blijven tot de aanvoerder naar Spanje terug was geweest.

Maar er gebeurde een ongeluk. Door nalatigheid van de wacht strandde de «Santa Maria in den nacht op een zandbank en geraakte niet meer los. Het schip was verloren. Columbus en zijn volk gingen op de «Nina» over. Maar de «Pinta» was ook weggevaren. En Columbus vermoedde dat kaptiein Pinzon al vooruit was naar Spanje zich eerder de ontdekking toe te eigenen.

Columbus trof maatregelen. Hij zou in Spanje bewijzen, dat hij vele eilanden had onderzocht. Daarom laadde hij allerlei voorwerpen, opgezette dieren, planten, katoen, verzamelde hij goud van de inboorlingen en nam zelfs Indianen mee.

Op 16 Januari begon hij de terugreis. Den volgende dag ontwaarde hij in de verte een schip. Hij liet er heen sturen. Het was de «Pinta». Pinzon had op eigen hand goud willen bijeenschrapen. Ook waren er op zijn schip Indianen, die de kapitein als slaven wilde verkoopen. Columbus liet de arme lieden vrij. De Indianen die bij hem aan boord waren, stemden toe de reis te doen en zouden weer teruggevoerd worden.

De aanvoerder was toch blij nu voor de lange heenreis weer twee schepen te hebben. Op den terugtocht overviel een lange, hevige storm de vaartuigen, die in slechten staat verkeerden. Het scheepsvolk was in groot gevaar en

deed beloften van bedevaarten. Columbus meende, dat geen behoud meer mogelijk was. Hij schreef haastig een kort verhaal van zijn ontdekking, wikkelde het perkament in oliegoed en stak het in een vat, dat dan in de zee werd geworpen. Het zou later misschien opgevischt worden. Hevig werd er geworsteld op de «Nina». De «Pinta» werd door den storm uit het zicht gedreven.

Te Palos heerschte veel angst en droefheid. Sedert zeven maanden en twaalf dagen had men niets vernomen van zoo veel familieleden, die op de drie scheepjes naar de duistere zee vertrokken waren. Men verwenschte den Genuëes. Maar op Vrijdag 15 Maart rond den middag bemerkten lieden aan de kaai een schip.

— Dat is de «Nina»! riep er een. Ik herken ze.

— Ja, de «Nina»! klonk het. Ze voert de groote vlag. 't Nieuws vloog door het stadje. Het volk stroomde toe. Columbus kwam aan wal. Men zag bekende gezichten. Maar waar waren de andere schepen? Bij velen was vreugde, bij anderen onzekerheid. Men hoorde dat de loor den storm in een ander richting gedreven werd.

— Maar o, wonder, eenige uren later kwam ook de «Pinta» aan. De kapitein Pinzon, zag de «Nina» liggen. Hij had gedacht dat dit schip met Columbus in den storm vergaan was.

En Pinzon had laag gehandeld. Hij was al ergens aan land geweest en had een bode naar den koning en de koningin gezonden met een brief, waarin hij schreef, dat hij een nieuw rijk had ontdekt. Maar nu zag hij de «Nina». En Pinzon werd bang. Hij liet zich op een afgelegen plaats aan land zetten en vluchtte weg. De «Pinta» voer de haven binnen en nu was de vreugde algemeen. De klokken luidden. In het klooster van vader Perez sloot Columbus zijn zoon in de armen en werd een mis van dankzegging gevierd.

De koning en de koningin waren te Barcelona. Columbus reisde er heen. Het was een heele optocht. Vooraan stapten eenige zeelieden van de «Nina» met den grooten standaard. Dan volgden matrozen, beladen met Indische roeispanten, onbekende boomen, reusachtige kalebassen, ontzaglijke stukken riet, heidestruiken; anderen met ruw katoen, spaansche peper, kokosnoten, gember; nog anderen met gouden kroonen, armbanden, gordels, gouden maskers, vederkroonen, prachtige schelpen, lanssen. Men droeg ook vreemde planten en dieren, waarvan sommigen leefden doch de meesten opgezet waren; groote hagedissen, blinkend geschubde slangen, schildpadden, kaaimannen, rozenroode flamingo's. De afschuwelijke aanblik van twee monsters, die op spietsen waren gestoken, vermengde de nieuwsgierigheid met afgrijzen: het waren twee iguanos. Men stelde hen ten toon te midden van het geschreeuw en de bewegingen van veertig soorten papegaaien, die op hun stokjes heen en

weer sprongen en schelle klanken uitstieten. Vervolgens kwamen de zeven Indianen met hun nationale versierse-
len getooid, en rood en wit beschilderd. Eindelijk ver-
scheen Columbus in het gewaad van admiraal; hij be-
reed een paard dat hij zeer vaardig bestierde. Achter hem
poogden zijn drie schildknappen de vurige menigte tegen
te houden die zich op zijn weg verdrong.

Al het volk juichte. Zoo ging het heel den weg tot
Barcelona.

Hier werd Columbus als een vorst ontvangen. Hij
moest den koning en de koningin alles vertellen.

Hij had niet te veel beloofd, toen hij verzekerde de
nieuwe landen te ontdekken.

In September deed Columbus een tweede reis met vijf-
tien schepen. Na een maand bereikte hij nieuwe eilanden.
Er werd nu tusschen Spanje en Amerika heen en weer
gevaren.

Jaloersche lieden belasterden Columbus, beweerden
dat hij wreed was tegen de inboorlingen, goud vervoerde
voor zich zelf en vertelden nog veel meer leugens. En de
koning en de koningin geloofden den laster. Zij zon-
den een gouverneur, Babadilla. Die liet Columbus in de
boeien slaan en op een schip naar Spanje brengen. Zoo
werd Columbus naar Europa gevoerd. Het was een schan-
delijke behandeling. Maar de koningin verhoorde hem en
herstelde den grooten zeevaarder in zijn eer.

Columbus deed nog reizen. Toen de koningin stierf,
hadden de jaloersche vrienden meer kans om Columbus

te benadeelen. De koning luisterde naar die valschaards.
En anderen kregen in de nieuwe landen de macht.

Columbus zoo onrechtvaardig behandeld, lag ziek in
een armoedige herbergkamer. Aan den muur hingen de
boeien, die hij eens gedragen had en hij steeds bij zich
hield. De grooten hadden hem vergeten. Anderen wer-
den rijk door zijn ontdekking. Columbus droeg een pij.
Een priester vertroostte hem. Op 20 Mei 1506 stierf de
beroemde man. Zijn laatste woorden waren:

— Mijn God, ik geef mijn ziel in uw handen.

Zijn gebeente rust nu op Cuba, het grootste eiland
door Columbus ontdekt.

EINDE.

